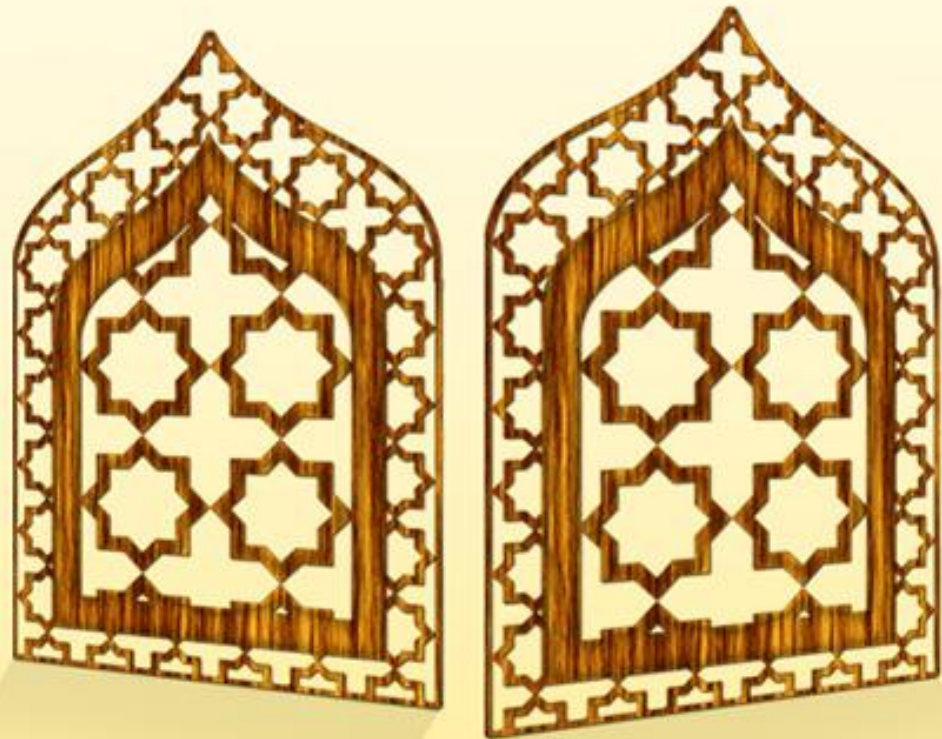

Iman - verovanje

الإيمان

IMAN – VEROVANJE

Reci: "To je moja pot, jaz pozivam k Allahu, z jasnimi dokazi, jaz in vsi tisti ki mi sledijo, naj je hvaljen Allah, jaz Mu ne pridružujem nikogar enakim."

(Približen prevod iz sure Jusuf, 108)

Naslov

El-Iman

Pripravila

Ekipa Monoteizem

Kontakt

info@monoteizem.com

www.monoteizem.com

Slovenija

Petek, 23. Šaban 1430

14. Avgust 2009

Vsako kopiranje te knjižice z namenom širjenja in promoviranja Islama je dovoljeno in pohvalno.

Kazalo:

UVOD V VEROVANJE	5
VEROVANJE SE POVEČUJE IN ZMANJŠUJE	7
VEROVANJE V ALLAHA (VZVIŠEN NAJ JE ON)	8
VEROVANJE V ALLAHOVE MELEKE - ANGELE	12
VEROVANJE V ALLAHOVE POSLANCE	15
VEROVANJE V ALLAHOVE KNJIGE	19
VEROVANJE V SODNI DAN	21
VEROVANJE V USODO (KADR)	25

Zahvala pripada Vzvišenem Allahu, naj je blagoslov in mir na Njegovega Poslanca Muhammeda, na njegove ashabe (družabnike), na njegovo častno družino in vse tiste, ki mu sledijo do Sodnega dne.

UVOD V VEROVANJE

Iman (verovanje) sestavljajo tri stvari:

- *potrjevanje s srcem*
- *govor z jezikom*
- *dela s telesom*

Iz tega vidimo, da obstajajo trije osnovni temelji, na katerih temelji iman (verovanje) in ti so:

1. Srce, ki zahteva prepričanje v Allahovo edinstvenost, strah pred Njim, iskanje pribežališča in zanašanje izključno na Allaha;
2. Jezik, katerega funkcija je izgovarjanje dveh šahadetov, slavljenje Allaha, kesanje in pozivanje k Allahu;
3. Dela telesa, kot so molitev, zekat (miloščina), post, džihad... S tem da izvršujemo Allahove zapovedi in da živimo v skladu z islamskim naukom.

V Kur'anu imamo zelo veliko dokazov za tako definicijo imana in eden od njih je tudi ta kur'anski ajet:

»Pravi verniki so le tisti, ki verujejo v Allaha in Njegovega Poslanca in potem več ne dvomijo in se bojujejo na Allahovi poti z imetjem in življenjem. Oni so iskreni!« (Približen prevod iz sure Al-Hudžurat, 15)

Jasno je, da je iman prepričanje in verovanje, ki ne vsebuje nikakršnih dvomov ali kateregakoli suma. Delovanje je izraženo tudi v okviru boja s premoženjem ter življenjem na Allahovi poti. Samo prepričanje ni dovolj, da bi bil iman sprejet. Potrditev imana, ki je v srcu, mora biti izražena z zunanjimi deli. Če nekdo reče: *»Jaz s srcem verujem«* in hkrati opravlja dejanja, ki mu izničujejo vero, je kontradiktornost, ki uničuje obstoj imana v srcu. Iman, ki je v srcu, se izkazuje na dejanja.

Priče smo, da danes lahko vidimo veliko tistih, ki trdijo, da so muslimani in to z jezikom očitajo, ampak ti isti ne opravljajo molitve, niti dajejo miloščino in mnoge druge stvari. Tako lahko zaključimo, da so izničili tisto, kar nosijo v srcu in očitajo z jezikom.

Zato so islamski učenjaki všteli tudi dejanja v definicijo imana, Z drugimi besedami lahko rečemo, da je iman pogojen z dejanji. Enako je, ko se govori o potrjevanju imana z jezikom. Ni dovolj samo verovati, ampak mora naš organ govora to stalno potrjevati. Allahov Poslanec (naj je mir z njim) pravi: »Kdor iskreno izgovori *La ilahe illallah* (Ni drugega boga, ki je dostojen oboževanje, razen Allaha), bo vstopil v Džennet (Raj).«

Imam Ibnul Kajjim pravi: »In reci jim, da je človekov iman sestavljen od govora, dejanja in potrditve s srcem.«

Lepo je definiral imam Ibnu Kajjim. To je, hvala Allahu, jasna definicija. Današnji »muslimani«, ki so zapustili molitev, so svojo vero dobesedno vrgli stran. Ti se morajo pokesati in nato vztrajno opravljati molitev, saj je to temelj te vere!

AbdurRahman ibn Nasir es-Sadi je dejal: »Brez dvoma, je iman potrditev in popolno priznanje vsega, kar so Allah in Njegov Poslanec (naj je mir z njim) določili, da verjamemo v njega ter da se podrejamo z zunanjostjo in notranjostjo. To je potrdilo srca in njegovo prepričanje, ki vključuje tudi dejanja srca in dejanja telesa. To vključuje izvedbo celotne vere. Zato so dobri predhodniki (selefu salih) govorili: 'Iman je govor srca in jezika, in delo srca in jezika, in delo telesnih organov. Iman je govor, delo in potrditev. Povečuje se s pokornostjo, zmanjšuje z nepokornostjo. On zajema prepričanja, vedenje in dejanja.'«

Imam el-Adžuri je dejal: »Vedite, naj se Allah usmili nam in vam, da to, kar potrjujejo islamski učenjaki je, da iman, ki je obvezen s celim bitjem, je verovanje s srcem, govor z jezikom in delovanje s telesom. Ni dovolj verovanje v srcu in govor z jezikom, vse dokler z njimi ne bo še telesno delo (praksa). Ko človek dopolni vse te tri stvari, postane vernik, ker so telesna dejanja potrditev verovanja v srcu in govor a jezika, tako da tisti, ki svoje potrjevanje ne potrdi s svojim delom, kot so: taharet (čistoča), molitev, post, zekat (miloščina), džihad in podobno ter se zadovolji samo s spoznanjem in govorom, tak ni musliman in mu ne bo koristilo znanje in govor. Njegovo nedelovanje (potrditev v praksi) je zanikanje (negacija) imana (verovanja). To je stališče muslimanov. «

<p>Zaključek: Kot vidimo je iman potrjevanje srcem, izgovarjanje z jezikom in delovanje s telesom, na tak način človek gradi svoj iman (verovanje). Potrebno je povedati, da ga lahko na tak način tudi zruši - s srcem, z jezikom ali dejanjem.</p>
--

VEROVANJE SE POVEČUJE IN ZMANJŠUJE

Povečuje se z pokornostjo, zmanjšuje pa z grešenjem.

Imamo nekaj ajetov, ki govorijo o tem da se iman (verovanje) povečuje:

Allah v Kur'anu pravi:

»Verniki so ob pogledu na zaveznike dejali: »To je tisto, kar sta nam obljubila Allah in Njegov Poslanec, Allah in Njegov Poslanec sta govorila resnico!« - in to jim je samo učvrstilo verovanje in predanost.» (Približen prevod iz sure Al-Ahzab, 22)

»Pravi verniki so samo tisti, katerih srca se napolnijo s strahom ob omembi Allaha. Ko pa poslušajo Njegove besede, se jim verovanje poveča; opirajo se le na svojega Gospodarja.» (Približen prevod iz sure Al-Anfal, 2)

»On vliva mir v srca vernikov, da bi še bolj utrdili s voje verovanje, ki ga imajo. Nebesne in zemeljske vojske pripadajo Allahu. On je vseveden in moder!« (Približen prevod iz sure Feth, 4)

Islamski učenjaki pravijo: *»Ni stvari, ki se lahko povečuje, a da se ne more zmanjšati.«*

Omer (naj je Allah zadovoljen z njim) je imel navado govoriti: *»Gremo povečati svoj iman (verovanje) z veličanjem Allaha.«*

Vsekakor mnogi ajeti in hadisi (besede Božjega Poslanca - naj je mir z njim) dokazujejo to, da se iman (verovanje) povečuje in zmanjšuje. Nam ne preostane nič drugega, kot da ga povečujemo z zikrom (veličanjem Allaha), dobrimi deli, s pridobivanjem znanja, recitiranjem Kur'ana, s poslušnostjo staršem itd.

VEROVANJE V ALLAHA (VZVIŠEN NAJ JE ON)

Verovanje v Allaha (Slavljen naj je On), pomeni čvrsto prepričanje, da je Allah, Gospodar, Vladar in Stvarnik vsega. Edini On, si zasluži, da se Ga obožuje z molitvijo, postom, upanjem, strahom, ponižnostjo in pokornostjo.

Iman – verovanje v Allaha (Slavljen naj je On), sestavljajo trije principi:

- verovanje, da je samo Allah, Stvarnik in Gospodar vsega (*Tewhidur-rububijje*)
- verovanje, da se samo Njega obožuje (*Tewhidul-uluhijje*)
- verovanje, da samo Njemu pripadajo najlepša imena in lastnosti, ki so popolna (*Tewhidul-esmai we-sifat*)

Zato človek ne more biti vernik v Allaha (Slavljen naj je On), vse dokler ne bo veroval, da je On Gospodar vsega in da ni drugega gospodarja, razen Njega; da je samo On Bog in da se samo On lahko obožuje; da je On popoln v Svojih imenih in lastnostih ter da nihče drug ni popoln.

Tewhid er-rububijje

To je priznavanje Allahovih vzvišenih dejanj, kot so ustvarjanje, odločanje in drugo, kar pripada samo Njemu, Slavljenemu in Vzvišenemu. Allahovo izključno pravico ustvarjanja in odločanja sprejemamo kot del naše ga prepričanja. Vzvišeni je rekel:

» **Samo On ustvarja in odloča!**« (Približen prevod iz sure Al-Araf, 54)

Kot našo aqido (čvrsto verovanje) sprejemamo, da edino Allahu pripada oblast nad vsemi bitji. Vzvišeni Allah je rekel:

»**Samo Allahova je oblast na nebesih in na Zemlji...**« (Približen prevod iz sure An-Nur, 42)

Ta kategorija tewhida – *tewhid er-rububijje* je potrjena celo s strani mnogobožcev, ker večina od njih veruje, da je Allah, Slavljeni in Vzvišeni – Edini Stvarnik, Edini Oskrbovalec (Tisti, ki daje oskrbo), Edini, ki lasti vsa bitja in On, Slavljeni in Vzvišeni, nima nobene pomoči, niti sebi enakega v sv oji vladavini.

Kur'an potrjuje, da celo mnogobožci potrjujejo verovanje v *tewhid er-rububijje*, vendar oni zanikajo *tewhid el-uluhijje*. Allah, Slavljeni in Vzvišeni, je rekel:

»Vprašaj: `Kdo vas hrani z neba in iz zemlje, kdo vas je obdaril vidom in sluhom, kdo ustvarja živo iz neživega in pretvarja živo v neživo ter kdo z vsem upravlja?` - `Allah!` - bodo rekli oni, - ti pa reci: `Zakaj se ga potem ne bojite?`« (Približen prevod iz sure Junus, 31)

Tewhid el-uluhijje

To je opravljanje del Allahovega služabnika, s katerimi potrjuje oboževanje (samo Njega), kot so *dova* (prošnja), *hawf* (strah), *el-mehabbe* (ljubezen), *et-tewekkul* (zanašanje na Allaha) in druga dela 'ibadeta. Allah je rekel:

»O, ljudje! Obožujte svojega Gospodarja, ki je ustvaril vas in v aše prednike, da bi se rešili kazni.« (Približen prevod iz sure Al-Bekare, 21)

Tewhid el-uluhijje je bil poziv vseh poslancev, od prvega (Adema) do zadnjega (Muhammeda (naj je mir z njim)).

Allah je rekel:

»Niti enega poslanca nismo poslali pred teboj, ne da bi mu razodeli: »Ni boga razen mene, zato Me obožujte!« (Približen prevod iz sure Al-Anbija, 25)

Allah je tudi rekel:

»Vsem ljudstvom smo poslali poslanca: `Allaha obožujte in ogibajte se tagut ov (tistih, ki se obožujejo poleg Allaha)`.« (Približen prevod iz sure An-Nahl, 36)

Ta tewhid, tewhid el-uluhijje je tisti, katerega mnogobožci negirajo, pa jih je Allah, zaradi tega poimenoval, kot mnogobožce in nevernike; dovoljena je njihova kri in njihovo imetje, kot je preneseno v *mutewatir* hadisu zabeleženega v Buharijevem in Muslimovem »*Sahihu*«, da je Allahov Poslanec (naj je mir z njim) rekel: »Ukazano mi je naj se borim proti ljudem, vse dokler ne potrdijo, da ni drugega boga razen Allaha in da je Muhammed Allahov Poslanec ter dokler ne začnejo opravljati molitev in dajati zekat (miloščino). In če to storijo, so prepovedana njihova imetja in življenja, – razen s pravico ko to islamsko pravo zahteva, a končni obračun je pri Allahu Vzvišenem.«

Mi bomo sedaj obrazložili pomen besede `La ilahe illAllah`. Ta izjava `La ilahe illAllah` pomeni: `Nihče nima pravice biti oboževan, razen Allaha`, kot je to tudi Allah rekel Musa'u (Mojzesu - naj je mir z njim):

»Resnično sem Jaz – Allah. Razen Mene ni drugega boga, zato Mene obožuj in opravljaj molitev, da bi Me imel vedno v mislih!« (Približen prevod iz sure Ta-Ha, 14)

Tewhid el-esma'i wes sifāt

To je priznavanje specifičnih in posebnih imen ter lastnosti edinega Allaha, s katerimi je On sam sebe poimenoval oz. opisal. Dve stvari so zelo pomembne v tej kategoriji:

Prva: Potrjevanje Allahovih imen in lastnosti. To je potrjevanje in sprejem Allahovih imen in lastnosti, ki se nahajajo v islamskih besedilih Kur'ana in sunneta, s katerimi je Allah opisal Sebe.

Druga: Zanikati kakršnokoli primerjavo z Njegovimi stvarjenji. To je zanikanje in zavračanje kakršnekoli primerjave med Allahom in Njegovimi bitji v kateremkoli od Njegovih imen in lastnosti, ker je Allah rekel:

» **Nič ni kot On, in On vse sliši in vse vidi.**« (Približen prevod iz sure Aš-Šura, 11)

Dokaz za te dve stvari vsebuje zgornji ajet, ko Allah pravi: »...**in On vse sliši in vse vidi**« - to je potrjevanje Allahovih lastnosti vida in sluha.

Allahove besede: »**Nič ni kot On...**« so dokaz za negiranje kakršnekoli podobnosti med Allahom in Njegovimi bitji, ker nič ni kot Allah, a Allah ni ničemur podoben.

Glede *tewhida el-esma'i i wes sifāt* obstajajo dve vrsti zablojenih skupin:

Prvi so na poti primerjave, primerjali so podobnost med Allahom in Njegovimi bitji govoreč: »*Allah ima sluh, kot je naš sluh in On ima vid kot mi, ki imamo vid.*« Oni tako interpretirajo tudi druga Allahova imena in lastnosti. Odgovor tem ljudem je del ajeta: »**Nič ni kot On.**« Vedite, da kdorkoli, ki primerja Allahova imena in lastnosti z lastnostmi nekoga od Njegovih bitij, ta je nevernik in to stališče je konsenz islamskih učenjakov.

Druga zablojena skupina se je izognila tistemu, v kar je padla prva skupina glede primerjave, vendar so oni na svoji poti zanikali Allahova imena in lastnosti, saj niso sprejeli tisto, kar je Allah potrdil za Sebe in tisto, kar je Njegov Poslanec (naje je mir z njim) potrdil glede Njegovih imen in lastnosti. Oni pravijo: »*Allah ne sliši, niti vidi.*« Oni zanikajo Allahove lastnosti, lastnost tega, da se je Allah vzdignil nad Njegovim Aršom (prestolom), zanikajo tudi nekatere druge Njegove lastnosti. Odgovor tem ljudem je ajet: »**On vse sliši in vidi.**«

Opomba: (spodnji del je zelo pomemben!)

Pravilno stališče glede verovanja v Allaha in vsa Njegova imena in lastnosti, ki so omenjena v Kur'anu ter tista o katerih nas je obvestil Allahov Poslanec (naj je Božji mir in blagoslov z njim) - je brez kakršnegakoli tahrifa (spreminjanja njihovega pomena), brez ta'tila (zanikanja-negacije), brez tekjifa (spraševanja o kakovosti) in brez temsila (primerjave, razmišljanja o podobnosti z Njegovimi bitji).

Allah je rekel:

»**Mar poznaš še koga, ki bi nosil Njegovo ime?**« (Približen prevod iz sure Merjem, 65)

In rekel je Allah:

»**In nihče mu ni enak.**« (Približen prevod iz sure Al-Ihlas, 4)

Mi pravimo:

»*Allah ima vid in sluh, vendar nobeno Njegovo lastnost ne moremo primerjati z lastnostmi Njegovih bitij. Allahova imena in lastnosti so takšna, kakor to prisporodi Njegovi Popolnosti in Vzvišenosti*«

VEROVANJE V ALLAHOVE MELEKE - ANGELE

Verovanje v Allahove meleke (angele) je eden od imanskih šartov (pogojev za verovanje), ki stoji takoj za verovanjem v Vzvišenega Allaha. Ta del verovanja pomeni trdno prepričanje, da obstajajo angeli, katere je Vzvišeni Allah ustvaril. Njihov obstoj je utemeljen na številnih dokazih.

Allah (Slavljen naj je On) pravi: **»Kdor pa ne bo veroval v Boga, v Njegove angele in Njegove Knjige, v Njegove poslance in oni svet, je daleč zašel.«**
(Približen prevod iz sure An-Nisa, 136)

Beseda "melekun" (množina: "melaiKETun") pomeni odposlanec oz. glasnik. Melek (angel) je Allahovo najboljše duhovno bitje, katero je On ustvaril iz Nura (svetlobe). Vsakemu od melekov (angelov) je Allah določil posebne dolžnosti. V hadisu, ki se prenaša od Aiše (naj je Allah zadovoljen z njo) pravi, da je Poslanec (naj je mir z njim) rekel: *»Angeli so ustvarjeni iz svetlobe, džini iz vzplamtelega ognja, Adem pa je ustvarjen iz tistega, o čemer vam je že bilo rečeno.«* (zabeležil Muslim)

Ne živijo kot ljudje, ker ne jedo in ne pijejo, ne grešijo, nimajo spola niti želja in z zadovoljstvom opravijo vsak Allahov ukaz. Oni po svoji naravi opravljajo samo dobra dejanja. Angeli so ustvarjeni pred Ademom (naj je mir z njim), to je pred ustvarjanjem človeka, ker Vzvišeni Allah pravi:

»Ko je tvoj Gospodar rekel angelom: `Na zemlji bom postavil namestnika.`«
(Približen prevod iz sure Al-Bekare, 30)

Angelov je veliko in samo Tisti, ki jih je ustvaril pozna njih ovo število. Allahov Poslanec (naj je mir z njim) pravi: *»Nebo odmeva od zvonov, kar ima razlog, saj na njemu ni prostora, niti v velikosti štirih prstov, a da na njemu eden od angelov ne dela sedždo (sklanja s čelom pred Gospodarjem).«* (zabeležil ibn Ebi Hatim)

-Angeli so, po Kur'anu, **`ibaadur-Rahman`**, tj. služabniki Milostnega Allaha, ki: **»Povečujejo in slavijo svojega Gospodarja, verujejo Vanj in prosijo za odpuščanje grehov ter zaščito za tiste, ki verujejo in vztrajajo v tem.«**
(Približen prevod iz sure Al-Mu'min, 7)

»Ne bojte se in ne žalostite se, veselite se raja, ki vam je obljubljen! Mi smo vaši zaščitniki v tem in onstranskem življenju.«
(Približen prevod iz sure Fussilet, 30-31)

- Kur'an govori o angelih, kot o Allahovi vojski, za katero le On ve. Na primer v suri Ali Imran se govori o pomoči, ki jo je Vzvišeni Allah poslal muslimanom v bitki na Bedru, ko je bila muslimanska vojska zelo šibkejša. Takrat je veliko

ashabov (naj je Allah zadovoljen z njimi), videlo angele s svojimi lastnimi očmi i, kako se borijo na strani muslimanov v bitki.

- Del angelov je odgovornih za Allahov prestol, ker Vzvišeni Allah pravi: »**Angeli bodo stali na njegovih krajih, osmerica angelov pa bo držala nad seboj prestol tvojega Gospodarja.**« (Približen prevod iz sure Al-Haqqa, 17)

- So tudi angeli, ki so odgovorni za čuvanje ognja. »**Za stražarje ognja smo postavili angele...**« (Približen prevod iz sure Muddessir, 31)

- Angeli so tudi stražarji ljudi. "Kiramen katibin" so ti častni pisarji, ki skrbno spremljajo in zapisujejo človeška dejanja. Kur'an pravi: »**Vsakogar med vami spremljajo angeli. Pred njim so in za njim, po Allahovem ukazu bedijo nad njim.**« (Približen prevod iz sure Ar-Ra'd, 11)

'Ali (naj je Allahovo zadovoljstvo z njim) je dejal: »*Ob vsakem človeku stojita dva angela, ki ga čuvata pred tistim, kar mu ni določeno, da se mu bo zgodilo. Ko se spusti Allahova usoda, ona dva se umakneta. Resnično je kot varen ščit.*«

Angelov je več vrst, a najbolj pomembni in med ljudmi najbolj znani so naslednji:

- Džibril (Gabrijel) prenaša objave Božjim Poslancem. Njega Kur'an imenuje kot "*Ruhul Emin*" in "*Ruhul Kuddus*". Vzvišeni Allah pravi: »**Kur'an je zagotovo razodetje Gospodarja svetov. V tvoje srce ga spušča zaupanja vredni Džibril...**« (Približen prevod iz sure Aš-Šuara -192-194)
Božji Poslanec (naj je mir z njim) je rekel: »*Včasih se mi angel (Džibril) pojavil v človeški obliki in tako govori in jaz razumem kaj mi pravi.*« (zabeležil Buhari). Včasih je Džibril prihajal v liku Dihje el -Kelbija pa so ga tudi ashabi večkrat videli.
- Mikail, je zadolžen za atmosferske (naravne) pojave, kot so: dež in sneg, razvoj rastlin, preskrba ljudi, itd.
- Israfil, je zadolžen, da v času Sodnega dne in ponovne ga oživljenja pihne v Sur (rog)
- Munkir in Nekir imata nalogo, da sprašujeta človeka v grobu.
- Zebanije so stražarji Džehennema (pekla) in eden od njih je Malik, katerega bodo prebivalci Džehennema prosili za ublažitev kazni.

- Melek smrti je zadolžen za ločevanje duše od telesa. »**Reci: `Angel smrti vam bo vzel dušo, potem pa se bo ste vrnili k svojemu Gospodarju.**´«
(Približen prevod iz sure As-Sedžda, 11)

In na koncu, za vse tiste, ki verjamejo le tisto, kar vidijo trdim, da obstaja veliko stvari, ki jih ne vidimo s prostim očesom, vendar se njihov obstoj lahko dokaže, in naj pazijo na svoje besede, ker je zanikanje obstoja angelov – neverstvo po konsenzu vseh muslimanov. Muslimanom je veliko lažje, ko vedo, da so poleg njega angeli in kadar koli se mu zgodi kakšno slabo dejanje ali pomisli na greh, se spomni, da ni sam in da bo vse zapisano v njegovi knjigi dejanj.

VEROVANJE V ALLAHOVE POSLANCE

"Poslanec" - tisti, ki je poslan, da bi prenesel Božje sporočilo (Božjo objavo).

V tem primeru, je to človek, ki mu je objavljen šariat (pravo, zakon) in ki je odgovoren za njegov prenos ljudem. Prvi Poslanec (Resul) je Nuh (naj je mir z njim) in zadnji Muhammed (naj je mir z njim). Vzvišeni Allah je rekel: **"Mi razodevamo tebi, kakor smo razodevali Nuhu in glasnikom vere po njem..."** (Približen prevod iz sure An-Nisa, 163)

V Buharijevem Sahihu od Enesa ibnu Malika v hadisu, ki govori o šefa 'atu (zavzemanju) se prenaša, da je Allahov Poslanec (naj je mir z njim) omenil, da bodo ljudje šli k Ademu, (naj je mir z njim), da se zavzame za njih, pa bo on rekel: *»Pojdite k Nuhu, prvem poslancu, ki ga je Allah poslal...«* Omenil je celoten hadis. Adem, kot prvi človek pa je bil le glasnik vere, ni bil na stopnji Poslanca. Tako vemo da je vsak poslanec hkrati tudi glasnik vere, a vsak glasnik vere ni poslanec.

Vzvišeni Allah je rekel Muhammedu, (naj je mir z njim): **"Muhammed ni oče nobenega od vaših ljudi, marveč je Allahov poslanec in zadnji glasnik vere..."** (Približen prevod iz sure Al-Ahzab, 40)

Ni bilo niti enega naroda, a da mu Vzvišeni Allah ni poslal poseben verski zakonik ali poslanca, kateremu je objavil da obnovi zakon objavljen pred nji m.

Vzvišeni Allah je rekel:

"Mi smo vsem ljudstvom poslali poslane: `Allah a obožujte in ogibajte se tagutov (oboževanja nekoga poleg Allaha)!'" (Približen prevod iz sure An-Nahl, 36)

" ...ni bilo ljudstva, h kateremu ni prišel tisti, ki jih je opominjal ." (Približen prevod iz sure Fatir, 24).

"Mi smo razodevali Tevrat, v kateri sta vodilo in svetloba. Po njej so Judom sodili glasniki vere, ki so bili Allahu poslušni in krepostni možje..." (Približen prevod iz sure Al-Maide, 44)

Poslanci so ljudje, ustvarjeni so in nimajo deleža v tem da gospodarijo (kakor Allah gospodari) in da se jih obožuje. Vzvišeni Allah je rekel o Muhammedu (naj je mir z njim), a on je poglavar vseh poslancev in najuglednejši med njimi:

"Reci: `Ne morem si pridobiti kakšne koristi niti od sebe odvrniti kakšne škode. Vse je tako, kot hoče Allah. Če bi poznal nevidno, bi si pridobil obilo dobrega, zlo pa se mi ne bi približalo. Prinašam le opomine in blagovest vernikom´." (Približen prevod iz sure Al-A'araf, 188)

In v drugem ajetu je rekel: **"Reci: `Nisem vas sposoben rešiti iz nesreče, pa tudi kakšne koristi vam ne morem priskrbeti.´ Reci: `Nihče me ne more zaščititi pred Allahovo kaznijo; samo pri njem lahko najdem zatočišče.´"** (Približen prevod iz sure Al-Džinn, 21-22)

Glede človeških lastnosti so kot drugi ljudje: lahko zbolijo, umirajo, imajo potrebo za hrano in pijačo itd. Vzvišeni Allah je rekel o Ibrahimu (naj je mir z njim) kako on o svojem Gospodarju pravi: **"... ki me nahrani in odžeja, ki mi pozdravi bolezen in ki mi bo vz el življenje ter me pozneje oživil..."** (Približen prevod iz sure Aš-Šuara; 79-81).

Allahov Poslanec (naj je mir z njim) pravi: *"Jaz sem človek kot ste vi, pozabljam kot tudi vi in če nekaj pozabim, vi me spomnite."*

Vzvišeni Allah jih je omenil kot služabnike v okviru najvišje pohvale in velikosti njihove stopnje.

Za Nuha (naj je mir z njim) je dejal: **"... Nuh je bil res hvaležen služabnik."** (Približen prevod iz sure Al-Isra; 3)

A za Muhammeda (naj je mir z njim) je dejal: **"Naj je vzvišen Tisti, ki služabniku Svojem razodeva Kur'an, kot opozorilo vsem sveto vom."** (Približen prevod iz sure Al-Furqan, 1)

O Ibrahimu, Ishaku, Ja`kubu (naj je mir z njimi) je dejal: **"Spomni se naših služabnikov Ibrahima, Ishaka in Ja`kuba, trdnih v veri in pronicljivih! Mi smo jih še posebno obdarovali z eno vrlino: da so vedno mislili na oni svet. Resnično, v naših očeh so prišteti k izbranim, dobrim ljudem."** (Približen prevod iz sure Sad, 45-47)

A o Isau (Jezusu - naj je mir z njim), je dejal: **"On je bil samo služabnik; nagradili smo ga s poslansko vlogo in ga postavili za zgled in poduk sinovom Israilovim (Izraelovim)."** (Približen prevod iz sure Az-Zuhruf, 59)

Verovanje v poslance vsebuje štiri stvari:

Prva: Verovanje, da so resnično od Allaha (Slavljen naj je On) poslani, tako da če kdo zanika enega od njih kot poslanca, je zanikal vse, kakor je rekel Vzvišeni Allah: **“Tudi Nuhovo ljudstvo je imelo poslance za lažnivce.”** (Približen prevod iz sure Aš-Šuara, 105)

Vzvišen Allah, jih je vštél kot tiste ki zanikajo vse poslance, čeprav v času njihovega zanikanja ni bilo drugih poslanev, razen Nuha (naj je mir z njim). Glede na to, da so kristjani s svojim zanikanjem in ne-sledenjem Muhammeda (naj je mir z njim), zanikajo Isaa, sina Merjeminoga, še posebej zato, ker jih je obvestil o Muhammedovem (naj je Božji mir in blagoslov z njim) prihodu.

In to da je Isa (naj je mir z njim) napovedal prihod Muhammeda (naj je mir z njim), pomeni da ga je Vzvišeni Allah poslal kot rešitev pred zablodo in usmeritev na pravo pot.

Druga: Verovanje v tiste katerih imena so nam znana. Muhammed, Ibrahim, Musa, Isa in Nuh, (naj je mir z njimi) spadajo v peterico, znano kot "*Ulul-'azm*", kar pomeni "*Izbrani poslanci*". Allah (Slavljen naj je On) jih je omenil na dveh mestih v Kur'anu: v suri Ahzab: **“Mi smo z glasniki vere sklenili zavezo. S teboj, z Nuhom, Ibrahimom, Musa-om in Isa-om Merjeminim sinom...”** (Približen prevod iz sure Al-Ahzab, 7)

in v suri Šura:

“Predpisuje vam isto vero kakor Nuhu, in isto, kot jo razodevamo tebi. Tu so vse zapovedi Ibrahimu, Musau in Isau: `Izpovedujte pravo vero in ne razhajajte se! ...” (Približen prevod iz sure Šura, 13)

Kar se tiče tistih, katerih imena ne vemo, verujemo v vse skupaj.

Vzvišeni Allah je rekel:

“Že pred teboj smo pošiljali poslance. O nekaterih smo ti pripovedovali, o drugih ne...” (Približen prevod iz sure Mu'min, 78)

Tretja: Potrditev resničnih novic, o katerih smo bili obveščeni.

Četrta: Delovanje po verskem zakonu poslanstva, ki nam je poslan. Muhammed (naj je mir z njim) kot zadnji poslanec, je poslan vsem narodom .

Vzvišeni Allah pravi: **“Pri tvojem Gospodarju! Ti ne bodo verniki, dokler ne sprejmejo tebe za razsodnika v medsebojnih sporih. Tedaj ne bi našli ugovaranja proti tvoji razsodbi in bi se povsem pokorili.”** (Približen prevod iz sure An-Nisa, 65)

Verovanje v Poslance ima številne koristi in neke od njih so:

1. Ozaveščenost in znanje o Allahovi milosti in pozornosti do Svojih služabnikov, ker jim je poslal poslance. Poslanci jim kažejo na pravo pot in pojasnjujejo kako naj služijo Allahu, ker človeški razum ni sposoben, da bi sam prišel do tega področja.
2. Hvaležnost Allahu na temu velikem bla goslovu.
3. Ljubezen do poslancev, (naj je mir z njimi), spoštovanje do njih, zahvala na način, ki jim pripada, ker so oni Allahovi poslanci, vztrajali so v oboževanju edino Allaha in prenesli Njegovo Božansko sporočilo ter nasvet Njegovim služabnikom.

Bogokletniki so lagali na poslance, ker so verovali, da Allahovi poslanci ne morejo biti ljudje. Allah (Slavljen naj je On), je navedel in zanikal to lažno verovanje: **“Ko so ljudje prejeli razodetje, jih ni odvrčalo od vere nič drugega kot vprašanje: `Ali bi Allah izbral človeka za poslanca?!` Reci: `Če bi po Zemlji v miru hodili angeli, bi jim z neba poslali angela kot poslanca.”** (Približen prevod iz sure Al-Isra, 94,95)

Vzvišeni Allah je zanikal to verovanje, zaradi tega, ker je potrebno, da so poslanci ljudje, ker so poslani prebivalcem Zemlje, prebivalci Zemlje pa so ljudje.

Če bi na Zemlji živeli meleki (angeli), Vzvišeni Allah bi jim poslal angela z neba, da bi bil kot oni. Allah (Slavljen naj je On), je za tiste, ki hočejo poslance označiti kot lažnivce, rekel:

“... `Ljudje ste, kakor mi; radi bi nas odvrnili od tistih, katerim so se klanjali naši predniki. Pokažite nam očiten čudež!` `Res smo ljudje, kakor vi`, so odgovarjali poslanci, `toda Allah podeli poslanstvo le tistim svojim služabnikom, ki jih sam izbere. Ne moremo vam pokazati čudeža, brez Allahove volje`....” (Približen prevod iz sure Ibrahim, 10-11)

Nuh = Noe
Musa = Mojzes
Adem = Adam
Isaa = Jezus
Merjema = Marija
Ibrahim = Abraham
Ja`kub = Jakob
Ishak = Izak

VEROVANJE V ALLAHOVE KNJIGE

Knjige, ki jih je Allah spustil svojim Poslancem, kot milost živim bitjem in kot vodilo da bi s pomočjo njih dosegli srečo na obeh svetovih.

Verovanje v Knjige sestavljajo štiri stva ri:

Prva: Verovanje da so One resnično poslane od Allaha (Slavljen naj je On)

Druga: Verovanje v vsako Knjigo posebej:

- Kur'an - objavljen Muhammedu (naj je Božji mir in blagoslov z njim)
- Tevrat - objavljen Musa'u (Mojzesu - naj je Božji mir z njim)
- Indžil - objavljen Isau (Jezusu - naj je Božji mir z njim)
- Zebur - objavljen Davudu (Davidu - naj je Božji mir z njim)
- Suhufi (listi) - objavljeni Ibrahimu in Musa'u (Abrahamu in Mojzesu - naj je Božji mir z njima)

Tretja: Verovanje v resničnost, tistega kar je zapisano v njih, tako kar se tiče Kur'ana in tistega kar je nespremenjeno v prejšnjih knjigah. Pomembno je poudariti, da muslimani potrjujemo Bibliji vse tisto, kar je v skladju s Kur'anom . Tisto v čemer se Biblija in Kur'an razlikujeta, mi priznavamo le kur'ansko trditev. Tisto kar pa piše v Bibliji, a česar ni v Kur'anu, pa niti ne potrjujemo niti zanikamo. Današnja Biblija vsebuje zelo spremenjeno besedilo od tistega kar je resnično objavljeno v Tevratu, Indžilu in Zeburu. Precejšen del besedila pa je nastalo veliko po smrtih Božjih poslancev.

Četrta: Postopati po teh predpisih, kateri niso derogirani in biti zadovoljen z njimi, vseeno ali razumel njihovo modrost ali pa ne. Vse prejšnje knjige so derogirane z Vzvišenim Kur'anom, kakor to Kur'an pravi: **»Tebi razodevamo Knjigo, resnico, samo da potrdi prej razodete knjige in da bedi nad njimi....«** (Približen prevod iz sure Al-Maide, 48)

Bistvo je, da se ne sme postopati po bilo katerem koli predpisu iz prejšnjih knjig, razen po tistemu kar je pravilno v njih in je to Kur'an potrdil.

Verovanje v knjige ima nekaj koristi, te so:

1. Znanje o Allahovi skrbi do ljudi, ker je vsakem narodu poslal knjigo preko katere so našli pravo pot.
2. Znanje o Allahovi modrosti, ker je vsake mu narodu ukazal tisto, kar je odgovarjalo njihovem času. Allah (Slavljen naj je On) je rekel: **»...Vsem vam smo predpisali zakon in smer...«** (Približen prevod iz sure Al-Maide, 48)
3. Zahvala na tem Allahovem blagoslovu.

VEROVANJE V SODNI DAN

Sodni dan je dan, ko bo Allah (Slavljen naj je On) zopet oživel vse ljudi in jih poklical, da odgovarjajo za svoja dejanja.

Sprašujejo te o koncu sveta, kdaj se bo zgodil. Reci: "To ve edino moj Gospodar in bo sam naznanil ob določenem času, a težek bo za nebo in Zemljo ob povsem nenadnem nastopu." Sprašujejo te, kakor da bi kaj o njem tajil. Reci: "To ve le Allah, večina ljudi pa ne." (Približen prevod iz sure Al-A'raf, 187)

Allah pozna skrivnosti nebes in Zemlje! Konec sveta bo napočil, kot bi mignil ali še hitreje, zares je Allah resnično vsemogočen.! (Približen prevod iz sure An-Nahl, 77)

O ljudje, Gospodarja svojega se bojte! Strašen potres bo na Sodni dan. (Približen prevod iz sure Al-Hadždž, 1)

Opozori jih na bližino Sodnega dne, ko jim bo srce prišlo v grla, ko neverniki ne bodo imeli ne pristnega prijatelja ne posrednika, ki bi se mogel zavzemati zanje. (Približen prevod iz sure Al-Mu'min, 18)

Iman - verovanje v Sodni dan je peti temelj islamskega verovanja, katerega ne sme zanikati iskren vernik. Verovanje v Sodni dan je torej eden od osnovnih temeljev islamskega verovanja. Zaradi tega je pomembno poznati tematiko islamskega verovanja, ki nam govori o tistih stvareh, ki so težko doumljive. Nekatere stvari so težko razumljive za naš razum. Tisti, ki bo verjel vsemu, kar se govori iz Kur'ana in verodostojnih Poslančevih, (naj je mir z njim) hadisov o Poslednjem Sodnem dnevu je vernik. Medtem ko vsak tisti, ki bo zanikal, čeprav verjame v vse druge islamske predpise, ne more biti vernik.

Dokaz za to je naslednji kur'anski citat, ki glasi:

»O verniki, verujte v Allaha in Poslanca Njegovega in v Knjigo, ki jo je On Poslancu Svojemu objavil, in v Knjigo katero je objavil prej. A tisti, ki ne bodo verovali v Allaha, in v angele Njegove in v Knjige Njegove in v poslance Njegove in v oni svet, je daleč zašel.« (Približen prevod iz sure An-Nisa, 136)

V verovanje v Zadnji dan spada tudi verovanje v njegova znamenja, ki se bo do nedvomno zgodila. Verovanje v njega pomeni tudi verovanje v smrt in tisto, kar prihaja po njej, kot so: skušnjave v grobu, trpljenje in uživanje v njemu, pihanje v Sur (rog), izhod bitij iz groba (ti. oživljanje).

Verovanje v Zadnji dan pomeni tudi verovanje v vse tisto, kar se bo zgodilo na mestu, kjer bomo stali na Sodnem dnevu, kot so: razne grozote, zbiranje ljudi na mestu odgovarjanja za storjena dejanja, branje knjig v katerih so zapisana človekova dejanja. Verovanje v Poslednji dan pomeni verovanje v Sirat (most prek pekla), hawd (rajski izvir) in šefa'at (Poslančevo, naj je mir z njim, zagovarjanje) ter verovanje v raj in njegove nagrade kot tudi verovanje v pekel in njegovo trpljenje, grozote in vse kar je Allah, (Slavljen naj je On), v njima njih pripravil za njihove stanovalce. (*El-Iman, od Dr. Ne'im Jasina, str. 111.*)

Častni Kur'an pogosto omenja Poslednji dan in ob vsaki priliki opozarja nanj in kar prihaja z njim. Verovanje v Poslednji dan je zelo pomemben pojem za vse ljudi. Dokaz za to je dejstvo, da Kur'an pogosto verovanje v Vzvišenega Allaha veže oz. pogojuje z verovanjem v Poslednji dan. V prevodu pomena naslednjega citata stoji: »**Krepostni so tisti, ki verujejo v Allaha in oni svet...**« (Približen prevod iz sure Al-Bekare, 177)

Zatem: »**Bojujte se proti tistim, ki so prejeli Knjigo, pa ne verujejo ne v Allaha ne v oni svet...**« (Približen prevod iz sure At-Tewba, 29)

Vsak pravi musliman veruje, da življenje na tem svetu ima svoj konec in da ono ne traja večno. Allah, (Slavljen naj je On), v prevodu pomena naslednjega kur'anskega citata pove: "**Vse bo, razen Mene propadlo! Samo On bo sodil in Njemu se boste vrnili.**" (Približen prevod iz sure Al-Kasas, 88).

Umiranje in izginjanje ljudi je vsakemu razumnemu človeku očitno in vidljivo. Kakor umirajo ljudje, tako tudi umirajo rastline ter živali. Kakor sončni vzhod vodi k njegovem zahodu, tako je pri rojevanju, ki vodi k njegovemu umiranju. Tako kot umirajo ljudje, rastline in živali, prav tako izumrejo celi narodi. Koliko narodov poznamo iz zgodovine sveta, o katerih danes ni niti sledu, ker so že davno izginili. Tako, kot rastline in živali imajo svoj konec, tako gre tudi celo veselje k svojemu koncu. Vse kar je nastalo, ima svoj začetek in bo nekega dne doživelo svoj konec.

Znamenja Sodnega dne

Vsak resničen musliman verujoč v Vzvišenega Allaha, je dolžan verjeti v znamenja Sodnega dne o katerem nas je obvestil Allahov Poslanec, (naj je mir z njim), v verodostojnem govoru. Znamenja Sodnega dne se delijo na mala in velika. Kar se tiče malih znamenj, ta predvsem govorijo o pokvarjenosti ljudi v zadnjem času, neredu, ki se bo zgodil med njimi.

Velikih znamenj se v posameznih govorih navaja deset, kot je govor Huzejfe ibn Useid el-Gaffarija v katerem se navaja: "Poslanec, (naj je mir z njim), nas je našel kako ponavljamo posamezne lekcije, nakar nas je vprašal: "Kaj se učite?" - »Lekcijo o zadnjem dnevu!« - smo odgovorili. On je pa rekel: »Zadnji dan ne bo nastopil vse dokler ne vidite prej deset znamenj!« Omenil je Duhan, Dedždžala, A d-Dabe (misli se na veliko žival), vzhajanje Sonca z zahoda, spuščanje 'Isaa, (naj je mir z njim) sina Merjeme, Je'džudž i Me'džudž (misli se na dva naroda), trije potresi: na vzhodu, na zahodu in na arabskem polotoku, zadnja od njih bosta ogenj, ki se bo pojavil v Jemnu in odhod ljudi na mesto sojenja." (zabeležil Muslim: Kitab El-Fitn ve ešratus sa'ah)

Mala znamenja Sodnega dne

Malih znamenj je veliko, vendar jih bomo tukaj navedli le nekaj:

- Poslanec (naj je mir z njim) je rekel: "Jaz sem poslan, a do Sodnega dne je ostalo samo toliko, kot je razlika med tema dvema prstoma - nakar je iztegnil kazalec i sredinec." (zabeležila Buhari: Kitab et-tefsir el-Kur'an, Muslim: El-fiten ve ešratus-sa'ah). Kot vidimo iz tega govora, celo sam Muhammed (naj je mir z njim) je eden od znamenj Sodnega dne in on je zadnji Allahov Poslanec.
- V znanem govoru Džibrila (naj je mir z njim) je bil vprašan Allahov Poslanec (naj je mir z njim) o Sodnem dnevu, na kar je on odgovoril: "Vprašani ne ve nič več od tistega, ki sprašuje, vendar te bom obvestil o njegovih znamenjih: ko ženska (mati) rodi sebi gospodarja, kadar vidiš bosonoge, ne oblečene, revne pastirje, ki se tekmujejo v gradnji visokih zgradb." (zabeležil Buhari: Kitab El-Iman)

- Poslovanje z obrestmi: Ebu Hurejre (naj je Allah zadovoljen z njim) prenaša da je Allahov Poslanec (naj je mir z njim) rekel: "*Prišel bo čas, ko nihče od ljudi ne bo ostal, a da ne bo jedel obresti, tisti pa, ki je ne bo jedel ga bo zajel vsaj prah od njih.*" (zabeležila Ebu Davud: Kitab el-Buj'u, Ibn Madže: Kitab et -Tidžarat)
- Allahov Poslanec, (naj je mir z njim), je rekel: "*Neposredna znamenja Sodnega dne so: pozdravljanje posebnih ljudi, naglo širjenje trgovine, tako da bo žena morala pomagati možu v poslu, trganje družinskih vezi, pogosto uporabljanje pisala, pojavljanje krivega in skrivanje iskrenega pričevanj a.*" (zabeležil Ahmed: Musned El-mukessirin min es-sahabe)
- Pozdravljanje s preklinjanjem in medsebojno oponašanje med moškimi in ženskami. Poslanec, (naj je mir z njim), je rekel: »*Moj narod bo imel lep sistem, vse dokler se v njem ne pojavi troje: izgino tje znanja, pojav nezakonskih otrok in pojav prekletnikov!* ' *In kdo so prekletniki* ' - *vprašajo prisotni.* ' *To so ljudje, ki se bodo pojavili pred sodni čas, pozdravljali pa bodo s preklinjanjem!* ' - *odgovori Poslanec.*« (zabeležil Ahmed v Musnedu)
- Enes, (naj je Allah zadovoljen z njim), pravi: »*Povedal vam bom en govor, ki vam ga ne more povedati nihče razen mene. Slišal sem Allahovega Poslanca, (naj je mir z njim), da je rekel: 'Od znamenj Sodnega dne je: malo znanja in pojava neznanja ter prešuštvo (kraja in nepoštenje). Veliko bo žensk, a malo moških, tako da bo na petdeset žensk en moški.* '« (zabeležili Buhari: Kitab El-ešribe, Tirmizi:Kitab El-fiten, Ahmed, Musned El-mukssirin)
- Ebu Hurejre, (naj je Allah zadovoljen z njim), prenaša da je nek moški vprašal Allahovega Poslanca, (naj je mir z njim): "*Kdaj bo nastopil Sodni dan?* 'Poslanec, (naj je mir z njim), je odgovoril: ' *Ko izgine zaupanje med ljudmi, pričakuj Sodni dan.*'Moški zopet vpraša: '*Kako bo izgine zaupanje med njimi?* ' *Kadar se bodo odgovorn e funkcije zaupale tistim, ki jih ne zaslužijo, pričakuj Sodni dan.*' (zabeležil Buhari, Kitab el-'Ilm)

VEROVANJE V USODO (KADR)

Verovanje v Allahovo usodo je šesti temelj imana (verovanja) in tisti, ki zanika usodo ne more biti musliman. V hadisu od ibn Omera (naj je Allah zadovoljen z njim) se prenaša da je Allahov Poslanec (naj je Božji mir in blagoslov z njim), ko ga je melek Džibiril (angel Gabrijel) vprašal o imanu (verovanju), odgovoril: *»Da veruješ v Allaha, Njegove meleke, Njegove Knjige, Njegove Poslance, Sodni dan in da vse kar se dogaja, zlo ali dobro, bode z Allahovo odločbo.«*

Usoda je natančni sistem, katerega je Allah postavil na tem svetu in vanj spadajo tudi naravne zakonitosti, za katere so vezani vzroki in posledice.

Allah svojo odločbo omenja v Kur'anu na sledečih mestih:

- »**Pri Njem vse ima mero.**« (Približen prevod iz sure Ar-Rad, 8)
- »**Mi vse z mero ustvarjamo.**« (Približen prevod iz sure Al-Kamer, 49)
- »**Reci: 'O vsemu odloča samo Allah!'**« (Približen prevod iz sure Ali Imran, 154)
- »**Tisti v čigar roki je oblast nad vsem...**« (Približen prevod iz sure Ja-Sin, 83)
- »**On upravlja z vsem. Nihče se ne bo mogel zavzemati za nikogar brez Njegovega dovoljenja.**« (Približen prevod iz sure Junus, 3)

Obstaja še veliko drugih ajetov (verzov v Kur'anu), ki govorijo o tem, da se nič v vesolju ne more zgoditi brez Allahove volje in Njegovega dovoljenja.

Tema usode temelji na verovanju v Allahove popolne lastnosti in Njegova najlepša imena, kot je absolutno znanje, moč in volja.

Allah v Kur'anu pravi:

- »**On vse ve.**« (Približen prevod iz sure Al-Bekare, 29)
- »**In On je vsega zmožen.**« (Približen prevod iz sure Al-Hadid, 2)

Islamski učenjak Tahawi (naj se ga Allah usmili) pravi: *»Vse se dogaja po Njegovi odločbi in volji. Njegova volja se uresničuje in ne volja ljudi, razen tistega kar On hoče. Pa tisto kar jim On določi, to se jim bo zgodilo, a tisto česar on s svojo odločbo ne želi, to se tudi ne more zgoditi. Nihče ni zmožen odbiti Njegove odločbe (usode), niti je spremeniti ali na kateri koli način na njo vplivati in nihče na more Allahovo odločbo z nekatere drugo potisniti.«*

Vsak musliman je obvezen verovati v Allahovo usodo in da vse kar se dogaja - dobro ali zlo, prijetno ali neprijetno, bode z Njegovo odločbo.

Allah ima vseobsegajoče in večno znanje. Allah je celotno dogajanje usode zapisal na ploščah imenovane Lewhi mahfuz. Prvo, kar je Allah (Slavljen naj je

On) ustvaril, je bilo pero, nato mu je rekel: »Piši.« Pero je vprašalo: »Kaj naj pišem?«, »Piši vse, kar se bo zgodilo do Sodnega dne!«

Karkoli se človeku zgodi, naj ve da ga to nikakor ni moglo zgrešiti, a karkoli ga je zgrešilo, naj ve da mu se to nikakor ni moglo pripetiti.

O tem Vzvišeni Allah pravi:

»Mar ne veš, da je Allahu znano vse, kar je na nebu in na Zemlji? To je vse v Knjigi; to je res, Allahu lahko!« (Približen prevod iz sure Al-Hadždž, 70)

To je verovanje v Allahovo voljo, ki se popolnoma realizira in v Njegovo neomejeno moč. Torej to je verovanje to da se zgodi le tisto, kar Allah hoče, a česar On noče to se tudi ne more zgoditi. Vsak najmanjši premik ali mirovanje v vesolju se zgodi po Njegovi volji. Allah je zmožen vse storiti in ni niti enega stvarjenja v vesolju, a da ga ni Allah ustvaril, ker drugega Stvarnika in Gospodarja ni.

Poleg vsega tega je Allah zapovedal ljudem, da se Njemu i Njegovim poslancem pokoravajo in hkrati jim je prepovedal grešenje. On ima rad tiste, ki se Ga bojijo, ki so pravični in ki delajo dobra dela. Zadovoljen je s tistimi, ki verujejo in delajo dobra dela, a ne mara nevernikov, niti je zadovoljen s tistimi, ki grešijo. Ne zapoveduje slaba dela, niti dovoljuje svojim podložnikom neverstvo in ne mara nereda.

Ljudje delajo določena dela, vendar je Allah Stvarnik njihovih dejanj. Za zlo, katerega Allah ustvari, so krivi nepokorni podložniki. Zlo se ne pripisuje Njegovemu Bitju, vendar On ustvarja zlo, katerega so povzročili nepokorni ljudje.

Iz besed islamskega učenjaka Ibn Tejmije (naj se mu Allah usmili) lahko zaključimo, da verovanje v usodo zajema štiri stopnje:

1. Verovanje v Allahovo neomejeno in večno znanje ter da je On vedel kaj bodo ljudje počeli preden so storili svoja dejanja.
2. Verovanje, da je vse to bilo zapisano v Lewhi Mahfuzu.
3. Verovanje, da se Allahova volja in Njegova neomejena moč realizirata in da nihče ne more uiti iz njihovih okvirjev.
4. Verovanje v Allahovo stvarjenje vsega ustvarjenega in da je le On Stvarnik, a vse ostalo je ustvarjeno.

»Allah je Stvarnik vsega.« (Približen prevod iz sure Az-Zumer, 62)

Delitev usode v katero moramo verovati na dobro i zlo, je samo glede stvarjenj, a kar se tiče usode glede Allaha, On je v Svoji celoti samo dobro, ker se zlo ne more pripisati Allahu.

Allahovo znanje, Njegova volja, pisanje, stvarjenje vsega ustvarjenega, vse to je modrost, pravda, milost in dobro, saj zlo ni del niti enega od Allahovih lastnosti niti Njemu pripada, katerakoli pomanjkljivost. Njemu se ne more pripetiti nikakršno zlo in On je popoln.

Allah ni nikoli ustvaril čisto in absolutno zlo, ki ne vsebuje niti malo dobrega, saj Njegova modrost to ne dovoljuje. Ni možno, da Allah želi nekaj v čemer je totalno zlo in da v Njegovem stvarjenju ni nikakršne koristi. Vsako nastalo zlo je relativno, saj so vsa Allahova dejanja vezana za Njegovo modrost.

ZGOVARJANJE NEVERNIKOV NA USODO

Neverniki hočejo opravičiti svoje neverovanje s tem, ko trdijo da je Allah hotel njihovo neverstvo in da ga je On določil, a če On tega ne bi hotel, oni ne bi bili neverniki. Allah (Slavljen naj je On) je to njihovo izgovarjanje zanikal in ovrigel v naslednjem ajetu (verzu):

»Mnogobožci bodo govorili: 'Če bi Allah hotel, mi ne bi druge Njemu smatrali enakim, niti predniki naši, niti bi karkoli prepovedan o storili! Tako enako so tisti pred njimi oporekali, dokler Našo kazen niso občutili! Reci: 'Ali imate vi kakšen dokaz, da nam ga prinesete? Vi samo po predpostavkah postopate in vi samo neresnico govorite! Reci: 'Allah ima popoln dokaz, in če bi on hotel, vsem bi na pravo pot pokazal!« (Približen prevod iz sure Al-An'am, 148-149)

To je odgovor Vsemogočnega Allaha, tistemu, ki svoje grešenje opravičuje z Njegovo usodo, a Allah pa ima najmočnejši dokaz. Allahov odgovor je popolnoma jasen, saj je on utemeljen na dveh splošno znanih in splošno sprejetih stvareh, glede katerih ni spora in o njih lahko razpravlja samo tisti, ki je izbral zablodo, in pustil Pravo pot in tako zaslužil propad.

Te dve stvari sta:

1. Allah je prejšnje nevernike kaznoval s hudo kaznijo. Če oni ne bi imeli svobodno izbiri tistega, kar so počeli glede grehov, zlih dejanj, neverstva in mnogoboštva, jih On ne bi kaznoval, ker je Allah pravičen in nikomur krivice ne stori. Brez dvoma je kažnovanje tistega, ki je bil v nekaj prisiljen, krivica. Zato je izgovarjanje na usodo pripisovanje krivice Vzvišenemu Allahu. A če je tisti, ki se izgovarja na usodo, eden od tistih, ki v njo sploh ne veruje, potem je njegovo izgovarjanje le navadna kontradiktornost in nesmisel.

2. Kako se lahko ljudje izgovarjajo na usodo, preden storijo nek greh, ko pa je Allahova usoda, preden se zgodi neznana vsem razen Allahu. Ali so oni pokukali v Lewhi Mahfuz?!

S tako jasnim odgovorom, Allah odgovarja tistim, ki se izgovarjajo na usodo na nekaj v mestih v Kur'anu:

»A ko storijo neko slabo delo, govorijo: 'Našli smo naše prednike, da to počnejo, a tudi Allah nam je to zapovedal!' Reci: 'Allah ne zapoveduje da se delajo slaba dela! Zakaj o Allahu govorite tisto česar ne veste?« (Približen prevod iz sure Al-Araf, 28)

Bistvo problema je: Allah ni zapovedal ljudem, da morajo vedeti kaj se bo dogajalo v Njegovi usodi in da bi se njej prilagajali. Ljudje morajo spoznati, tisto kar je Allah prepovedal in kar je zapovedal, nato pa naj se temu prilagajajo. Če bi Allah hotel, bi lahko vse ljudi napotil v pravo vero in da bi bili muslimani, vendar smisel Allahove usode in naše medsebojne drugačnosti je to, da nas preizkuša. Tako ima vsak človek izbiro, ali da izbere zablodo, ali pa pravo pot.

Poznamo dve vrsti Allahovih volja:

1. Njegove vesoljne zakonitosti in usoda, od česar ne more nihče pobegniti in kar se bo sigurno zgodilo.
2. Njegova zapoved, da mu se ljudje pokoravajo. Kar je zapovedal ima rad in kar je prepovedal nima rad

Allah je v svoji usodi določil, da vsi ljudje grešimo. Ti grehi nas včasih lahko spomnijo, da se povrnemo Allahu in da se pokesamo, a Allah je tisti ki oprošča. Allah od nas zahteva, da imamo radi dobra dela in da sovražimo grehe ter zla dejanja. Zato ne smemo misliti, da če nekdo sovraži slaba dejanja, da on s tem sovraži Allahovo usodo. Allah ne dovoljuje zla dejanja in On sam jih sovraži, zato se to tudi od nas zahteva.

»Če boste nehvaležni, pa Allah ni odvisen od vas, vendar On ni zadovoljen če so Njegovi podložniki nehvaležni, a zadovoljen je z vami, če mu boste hvaležni.« (Približen prevod iz sure Az-Zumer, 7)

USODA JE SKRITA IN RAZPRAVE O USODI SO PREPOVEDANE

Islamski učenjak Ahmed ibn Hanbel beleži hadis, v katerem s prenaša, da je Allahov Poslanec (naj je mir z njim) videl neke ljudi, kako razpravljajo o usodi. Njegovo lice je zaradi jeze pordečilo, nato pa je rekel: *»Kaj je z vami?! Mar boste dovolili, da en del Knjige opovračate z drugim? Zaradi tega so uničeni tisti, ki so bili pred vami!«*

Prelepe so besede islamskega učenjaka Tahawija, ki je rekel: » Usoda je v osnovi Allahova skrivnost v Njegovih stvarjenjih, katero ne more nihče spoznati; niti najbolj izbran melek (angel), niti kdorkoli od Allahovih poslancev. Debatiranje i razpravljanje o njej je vzrok za propad, prepovedano dejanje in prekoračitev meje. Zato se dobro pazite vsakršnega razpravljanja, razmišljanja in izpraševanja o tem, ker je Allah znanje o usodi skrjal od Svojih stvarjenj in jim prepovedal, da o njem raziskujejo. Allah (Slavljen naj je On) pravi: **»On ne bo vprašan za tisto kar dela, a oni bodo vprašani.«** (Približen prevod iz sure Al-Anbija , 23) Pa tisti, ki bo spraševal: 'Zakaj je Allah to naredil?', bo s tem prekršil Allahove besede, a kdor to stori postane nevernik. «

KAKŠEN VPLIV IMA VEROVANJE V USODO NA ŽIVLJENJE MUSLIMANOV

Islamska vera temelji na popolni pokornosti Allahovi modrosti in Njegovi volji ter na sprejemanju Njegovih zapovedi in prepovedi . Božje predpise sprejemamo brez detajlnega izpraševanja o Allahovi modrosti v njih, kakor so tako to počeli ashabi (družabniki) Allahovega Poslanca (naj je Allah zadovoljen z njim i). Glede usode, je konsenz vseh ashabov in vseh muslimanov, da je vse kar se bo zgodilo do Sodnega dne zapisano v Lewhi mahfuzu.

Prenaša se da je Ibn Dejem rekel: »Odšel sem do Ubejja bin Kaba in mu rekel: 'Jaz v sebi čutim neko nelagodje glede usode, pa bi te prosil, če mi poveš nekaj o tem! Upam da bo Allah dal, da to nelagodje izgine iz mojega srca!' On mi je na to odgovoril: 'Če bi Allah (Vzvišen naj je On) kaznoval vse prebivalce Zemlje in nebes, On bi to storil, ne da bi storil komu krivico, če pa se jih usmili, jim bo Njegova milost še boljša od njihovih dejanj. Če bi podelil miloščino v vrednosti zlata kolikršen je hrib Uhud (hrib v bližini Medine), Allah (Slavljen naj je On), ti to ne bi uslišal, dokler ne poveruješ v usodo in dokler se ne boš zavedal, da tisto kar se ti je pripetilo te nikakor ni moglo zgrešiti. Če pa umreš s katerim koli drugim prepričanjem glede tega (usode), boš odšel v Džehennem (pekeln)!« Ibn-Dejem pravi: »Za tem sem odšel do Ibn Mes'uda, on pa mi je rekel enako. Nato sem odšel do Zejda ibn Sabita in on mi je rekel hadis Allahovega Poslanca (naj je mir z njim) z enakim pomenom.«

Prenaša se, da je Ubade bin Samit (naj je Allah zadovoljen z njim) na smrtni postelji rekel svojemu sinu: »Sinko moj! Ti ne boš občutil slast pravega imana (verovanja), vse dokler se ne boš zavedal, da te ni moglo zgrešiti tisto, kar se ti je zgodilo, niti da se ti je lahko pripetilo, tisto kar te je zgrešilo. Jaz sem slišal Allahovega Poslanca (naj je mir z njim), ko je rekel: 'Prvo, kar je Allah ustvaril je bilo pero, kateremu je rekel: 'Piši!' Pero je odgovorilo: 'Gospodar moj, kaj naj pišem?', 'Piši vse kar se bo zgodilo do Sodnega dne!', je rekel Allah.« Sinko moj, slišal sem Allahovega Poslanca (naj je mir z njim), ko je rekel: 'Kdor umre, ne da bi veroval v to, ta nima nič z menoj.'«

Allahov Poslanec (naj je mir z njim) je ob eni priložnosti rekel Ibn Abbasu: »O mladenič! Pazi na Allaha in On bo na tebe pazil... In dobro vedi, da če bi se cel svet zbral, da ti pomaga, ti ne more pomagati razen s tistim, kar ti je Allah že določil. Če pa bi se vsi zbrali, da ti škodujejo, ti ne morejo škodovati z ničemer drugim, razen s tistim kar ti je Allah že določil. Peresa so prenehala pisati, in črnilo se je že posušilo.«

Kadar vidimo nekoga, ki je v pretirani depresiji ali v nekontroliranem veselju, vemo da je to posledica njegovega bledega verovanja v usodo. Noben človek ne bo umrl, dokler ne porabi vso svojo nafako (tisto, kar mu je predpisano).

Lepo je rekel en pesnik:

»Od katerega dne svoje smrti naj bežim?

Od dneva, ki mi je usojen ali od dneva, ki mi ni usojen?

Dneva, ki mi ni usojen se ne bojim,

A od usode se ne more rešiti niti najprevidnejši človek.«

Vzvišeni Allah pravi:

»Ne marate nekaj, a ono je lahko dobro za vas; a nekaj imate radi, a ono se izkaže kot zlo za vas. Allah ve, a vi ne veste.« (Približen prevod iz sure Al-Bekare, 216)

Rekel je Allahov Poslanec (naj je mir z njim): *»Čuden je primer vernika! Vsako stanje v katerem se znajde je dobro za njega; a tak ni primer z nikomer drugim razen z vernikom: če se mu pripeti kakšna radosť, on se zaradi nje zahvali in je za to nagrajen, če se mu pripeti kakšna nesreča, on potrpi, pa je tudi za to nagrajen.«*

Ibn Ata pravi: *»Zadovoljstvo je umirjenost srca s tistim, kar je Allah že zdavnaj določil Svojemu podložniku in prepričanje da mu je On izbral najboljše.«*

S tem se ne misli, da moramo biti zadovoljni če doživimo ponižanje ali da smo zadovoljni z zlimi dejanji, vendar mi moramo svoje zadovoljstvo uskladiti z Allahovim zadovoljstvom. V tem prepričanju leži umirjenost srca, odmor telesa in duše, izginotje skrbi in žalosti. Zato ni psihičnih zlomov, niti živčne napetosti, abnormalnosti in shizofrenije, vendar vlada zadovoljstvo, pomirjenost ter razbremenjenost.

Tiste družbe, ki so zanemarile to prepričanje in ni majo imana (verovanja) v Allaha in Njegovo upravljanje z vsem, bodo na onem svetu v večni muki, na tem svetu pa bodo nesrečni, tegobnega in napetega življenja, kako r je Allah objavil v naslednjem ajetu:

»Tisti, ki bo sledil Moje napotke, ne bo zablodil in bil nesrečen. A tisti, ki obrne glavo od Moje Knjige, ta bo s te žkim življenjem živel, a na Sodni dan ga bomo slepega oživali.« (Približen prevod iz sure Ta-Ha, 123-124)

VEROVANJE V USODO NI V KONTRADIKCIJI Z DELOVANJEM PO UTEMELJENIH VZROKIH IN POSLEDICAH

Ne smemo pozabiti, da delamo v skladu z vzročno -posledičnim zakonitostmi, katere je postavil Allah na tem svetu, skupaj z zanašanjem na Allaha in verovanjem, da je vse v Njegovih rokah. Prepričani smo, da vzroki ne dajejo posledic, razen z Allahovim dovoljenjem.

Nemogoče je reči: »No saj, če mi je usojeno, da bom imel ot roke jih bom imel, tudi če se ne bom poročil (če ne bi opravil predhodno vzročno nujne elemente).« Še bolj je čuden človek, ki pravi: »Zdaj sem lačen, no saj če mi je usojeno da bom sit – bom sit, torej mi ni treba jesti.« - To je absurd (nesmisel). Ali pa primer človeka, ki je prišel zraven vodnjaka, se usedel in se začel zanašati na Allaha, da se bo napil oz. da bo Allah s svojo usodo določil njegovo odžejanje. Torej mi ne zanikamo dejstev, da se človek mora truditi za uspeh. Storititi mora vse, kar je zmož en glede vzrokov, da bi posledice obrodile sadove.

Ko je Allahovemu Poslancu (naj je mir z njim) prišel človek, ki je pustil svojo kamelo pred vrati džamije, ga je Poslanec (naj je mir z njim) vprašal o njej, človek pa je rekel: »Pustil sem jo in zanašam se na Allaha.« Poslanec (naj je mir z njim) pa mu je odgovoril: »Priveži jo, potem pa se zanašaj.«

Ko je bil Allahov Poslanec (naj je mir z njim) vprašan o zdravljenju s Kur'anom in medicinskem zdravljenju, je rekel : »Oni so del Allahove usode.«

Če verujemo, da je vse odvisno samo od vzrokov – potem smo zanikali Allahovo Edinost in Njegovo neomejeno znanje in moč. Če pa zanemarimo v zroke in zanikamo njihovo pomembnost, potem je to pomanjkanje v posameznikovem razumu.

Allahov Poslanec (naj je mir z njim) je ravno tako postopal po vzročno-posledičnih zakonitostih. V bitkah je dajal čelado na glavo, oblačil je neprebojne jopiče, po zaslužek je hodil na tržnice...

Buhari prenaša od Omera (naj je Allah zadovoljen z njim), da so ga, po prihodu v Šam (predel na Bližnjem Vzhodu) srečali poglavarji pokrajin in ga obvestili, da se je tam pojavila kuga. Odločil se je posvetovati s svojimi ashabi (družabniki) in

dogovorili so se, da se bodo vrnili in se s tem oddaljili od kuge . Nato je Omer podal tudi temu primeren ukaz. Tedaj mu je Ebu Ubejd rekel: »Mar naj bežimo od Allahove usode?« Omer mu je na to odgovoril: »Ko bi to vsaj nekdo drug rekel, o Ebu Ubejd! Mar naj bežimo od Allahove usode k Allahovi usodi? Kaj misliš, ko bi ti imel čredo kamel, ki je prišla do doline, ki ima dva predela. En je ploden, drugi pa pust. Mar ko bi jih čuval v plodnem delu, ali bi to počel po usodi in tudi, ko bi isto tako počel v pustem delu, ali bi postopal po usodi?«

Naj je vsa zahvala Milostnemu Allahu!!!